

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 313/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti PULMEDIS s. r. o., Jezersko 120, IČO 36794872, právne zastúpenej advokátom Mgr. Marcelom Kandrikom, Grešova 7, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2 Cob 4/2019-519, 2 Cob 5/2019-519 z 21. mája 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti PULMEDIS s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť spoločnosti PULMEDIS s. r. o., Jezersko 120, IČO 36794872 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 4/2019-519, 2 Cob 5/2019-519 z 21. mája 2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“ alebo „napadnutý rozsudok“). Ústavná sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 30. augusta 2019.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že žalobou podanou na Okresnom súde Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) sa žalobkyňa spoločnosť UNION zdravotná poisťovňa, a. s. (ďalej len „žalobkyňa“), domáhala od sťažovateľky ako žalovanej zaplatať sumu 1 783,13 € s príslušenstvom, a to na podklade porušenia zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti a na podklade protokolu z kontroly zo 14. decembra 2011, pri ktorej bolo zo strany žalobkyne zistené, že sťažovateľka nevedla zdravotnú dokumentáciu v súlade s ustanoveniami zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zdravotnej starostlivosti“), v dôsledku čoho zdravotné výkony účtované sťažovateľkou v tomto období považovala žalobkyňa za zdravotné výkony účtované a uhradené neoprávnene.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 4 Cob 90/2013 zo 4. septembra 2018 žalobe v celom rozsahu vyhovel a po „*právnej stránke uzavrel, že ide o skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka založenom na plnení bez právneho dôvodu (body 29 až 34 rozsudku). Zároveň súd v bode 43 rozsudku prisvedčil sťažovateľke, že pre priznanie žalovanej z titulu nároku na náhradu škody podľa Obchodného zákonníka neboli splnené zákonné predpoklady.*“

Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie. Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie zo 4. septembra 2018 a sporovým stranám nepriznal nárok na náhradu trov konania. Sťažovateľka dovolanie nepodala, argumentujúc tým, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu „*nie je dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa úst. § 422 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku.*“.

3. Podľa názoru sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené ňou označené práva, pretože právne závery odvolacieho súdu so zreteľom na skutkový stav sú zjavne arbitrárne a v časti aj „*absolútne*“ neodôvodnené.

Krajský súd sa po hmotnoprávnej stránke stotožnil s kvalifikáciou právneho vzťahu medzi sporovými stranami ako vzťahu vyplývajúceho z bezdôvodného obohatenia s odkazom na zmluvu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, a odôvodňoval tak existenciu bezdôvodného obohatenia ako plnenia bez právneho dôvodu zmluvou o poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Podľa sťažovateľky uplatnený nárok žalobkyne pramenil z tvrdeného porušenia zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti a konkrétnych ustanovení zákona o zdravotnej starostlivosti, a to z dôvodu zisteného nesprávneho vedenia zdravotnej dokumentácie a nesprávneho uschovávanía zdravotnej dokumentácie. Fyzické poskytovanie zdravotnej starostlivosti nikdy nebolo predmetom prieskumu žalobkyne a ani predmetom žalobného návrhu. Nároky uplatnené v pôvodnej žalobe mali vyplývať z porušenia konkrétnych ustanovení zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti a konkrétnych zákonných povinností, nie z neposkytnutia zdravotnej starostlivosti.

Podľa sťažovateľky krajský súd dospel k záveru o vzniku záväzkového právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia medzi stranami sporu bez toho, aby sa zaoberal relevantnými skutočnosťami týkajúcimi sa splnenia zákonných predpokladov jeho vzniku, ktoré právna teória a súdna prax desiatky rokov rešpektujú.

V prejednávanom prípade žalobkyňa plnila sťažovateľke na základe zmluvy podľa vystavenej faktúry a vyúčtovania a následne na podklade porušenia zmluvy sa v konaní domáhala vrátenia peňazí, a preto je aplikácia § 451 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) „*zo strany súdu úplne nesprávna a právne závery súdu o bezdôvodnom obohatení podľa*

žalovanej až arbitrárne. Ak navyše už z protokolu vyplýva konštatovanie žalobkyne o tom, že žalovaná jej spôsobila škodu. Zo žaloby vyplýva, že žalovaná mala spôsobiť škodu žalobkyni, pričom svoj nárok žalobkyňa odvádza z porušenia zákona a zmluvy... Preto je zvláštne, ak súd pri tvrdenom viacnásobnom porušení zmluvy a zákona, aplikoval na právny vzťah inštitút bezdôvodného obohatenia a nie náhradu škody. “.

Sťažovateľka ďalej argumentuje, že bezdôvodné obohatenie je v § 451 Občianskeho zákonníka konštruované ako predmet plnenia, ktorý sa má vydať, a pritom je vyjadrená všeobecná zásada, že ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí toto obohatenie vydať. Právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu alebo na základe určitej právnej skutočnosti. Splnenie predpokladov bezdôvodného obohatenia musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. Krajský súd však svojím rozhodnutím založil právny a faktický stav, ktorého výsledkom je skutočnosť, že sťažovateľka, ktorej malo byť kontrolou preukázané viacnásobné porušenie zákona a zmluvy v podobe nesprávneho vedenia zdravotnej dokumentácie a jej nesprávneho uschovávaní, je povinná vrátiť všetky platby za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, pretože nepreukázala, že sa pri absencii príčinnej súvislosti a napriek existencii zmluvy ako platného a stranami uznaného právneho dôvodu bezdôvodne neobohatila.

Podľa sťažovateľky sa žalobkyňa v konaní v skutočnosti domáhala náhrady škody, ktorú mala spôsobiť sťažovateľka porušením zákona a zmluvy, a na podklade „*tohto domnelého porušenia zákona, žalobkyňa uplatnila právo na vrátenie neoprávnenej úhrady.*“. V spore o náhradu škody má žalobkyňa bremeno tvrdenia, že došlo k vzniku škody v príčinnej súvislosti s protiprávnym úkonom. Žalobkyňa na preukázanie vzniku škody a jej výšky predložila protokol o kontrole. Tieto dôkazy osvojené krajským súdom však samy osebe podľa sťažovateľky nepreukazujú splnenie predpokladov vzniku jej zodpovednosti za škodu. Zodpovednosť za škodu je daná len vtedy, keď vzniknutá škoda je v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti, túto príčinnú súvislosť treba vždy preukázať a v sporovom konaní ju musí preukazovať poškodený, nie žalovaná ako domnelý škodca. Príčinná súvislosť medzi tvrdenou nesprávne vedenou zdravotnou dokumentáciou a jej nesprávnym uschovávaním a pohľadávkou žalobkyne neexistuje. Konštrukciu o tom, že nevedenie dokumentácie a jej nesprávne uschovávanie zakladá domnienku o tom,

že sťažovateľka neposkytla zdravotnú starostlivosť vôbec, si krajský súd osvojil z argumentácie žalobkyne, ktorá je nesprávna. Sťažovateľka uvádza: „*Okolnosť, že niekto nemá správne viesť zdravotnú dokumentáciu, alebo, že ju nesprávne uschováva, predsa sama o sebe neznamena, že poskytovateľ zdravotnú starostlivosť vôbec neposkytol a preto má peniaze vrátiť. Takýto záver je nelogický až absurdný. Žalobkyňa sa mohla a aj sa domáhala náhrady škody z porušenia zmluvy a zákona. V takomto prípade domnelé porušenie zákonných povinností nie je a ani nebolo v príčinnej súvislosti s tvrdenou škodou.*“

4. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľka zároveň požadovala, aby ústavný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, ako aj nahradiť jej trovy právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

12. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľky je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f) a § 122 a nasl.

zákona o ústavnom súde a sťažovateľka je v konaní zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

13. Podstatou námietok sťažovateľky je jej nesúhlas s právnymi názormi krajského súdu vyslovenými v napadnutom rozhodnutí, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, ktoré sú zjavne arbitrárne, neodôvodnené, z ústavného hľadiska „*neospravedlňivé a neudržateľné*“, pretože sú v posudzovanom spore založené v prospech aplikácie inštitútu bezdôvodného obohatenia bez posúdenia splnenia zákonných predpokladov pre daný inštitút.

14. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, IV. ÚS 195/07).

15. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy), v danom prípade Občianskeho zákonníka. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu teda predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana v zákonom predpokladanej kvalite poskytne (IV. ÚS 214/04).

16. Ústavný súd zároveň konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky

nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, III. ÚS 305/2018). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorého právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko*, rozsudok ESLP z 29. 5. 1997, Recueil III/1997; *Ruiz Torija proti Španielsku*, rozsudok ESLP z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B).

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, II. ÚS 231/04, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 257/2018).

18. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem na vec sťažovateľky a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľky, alebo naopak, či vzhľadom na odôvodnenie a právne závery krajského súdu v ňom uvedené je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ani po jej prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné konštatovať porušenie označených ústavných práv napadnutým rozhodnutím.

19. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 389/09, III. ÚS 288/2016).

20. Krajský súd vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia potvrdil rozsudok prvostupňového súdu a v relevantnej časti odôvodnenia (predovšetkým body 34 až 37, ale aj body 47 až 49) napadnutého rozhodnutia, vychádzajúc zo zistení okresného súdu, vyjadril svoj názor k námietkam sťažovateľky.

21. Základom každého rozhodnutia ústavného súdu o porušení základného práva alebo slobody fyzickej osoby je preukázanie ich nerešpektovania označeným orgánom verejnej moci. Preskúmaním napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné zákonné ustanovenia podstatné

pre posúdenie danej veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Ústavný súd teda uzatvára, že z doteraz uvedeného je zrejmé, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nie je arbitrárne, je riadne odôvodnené, a teda ústavne akceptovateľné z hľadiska základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces.

22. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

23. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

24. Okrem dôvodov, na základe ktorých ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky, nad rámec svojho rozhodnutia uvádza, že v danom prípade v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 33/2010, IV. ÚS 431/2012, III. ÚS 193/2018, IV. ÚS 72/2013, I. ÚS 44/2019) vzhľadom na to, čo je pre sťažovateľku „v hre“, ide o vec nižšej významnosti (o tzv. bagateľnú vec), kde uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku nie je považované za efektívne. Ak zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných súdmi druhej inštancie [podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v prípade bagateľných vecí je v zmysle § 422

ods. 1 písm. a) CSP neprípustné], bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne. Vo veci sťažovateľky o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu celkom zjavne nejde a táto skutočnosť by už sama osebe umožňovala odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej. Konanie o ústavnej sťažnosti by totiž v prípadoch, kde ide o minimálnu hodnotu sporu, neúčelne vyťažovalo kapacity ústavného súdu na úkor konaní, v ktorých skutočne hrozí zásadné porušenie základných a iných práv účastníkov (pozri I. ÚS 522/2015, III. ÚS 193/2018).

25. Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

26. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jej požiadavkami uvedenými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu